

Ὁμολογοῦμεν ὅτι βλέποντες τὴν ἀδράνειαν τῆς Κυβερνήσεως περὶ τῆς εὐτάκτου συντηρήσεως τοῦ Δημοσίου Γυμναστηρίου, τοῦ ὁποίου τὰ ὄργανα σχεδὸν ἐσάπησαν, μὴ εἰσακουσθέντος ἀκόμα τοῦ Διευθύνοντος αὐτὸ κ. Φωκianoῦ, ζητήσαντος πρὸ πολλοῦ τὴν ἀνακαίνισιν αὐτῶν, δικαίως ἐκπλησσομένη ἐπὶ τῇ ταχύτητι, μεθ' ἧς ἐνήργησεν ὁ κ. Πύργος καὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ δι' ἧς ἐστεφε τὰς ἐνεργείας του, ἀφοῦ τόσον γλίσχρα μέσα διέθεταν ὁ Σύλλογος ὡν προίσταται.

Ἐλπίζομεν ὅτι ὁ ζῆλος οὗτος καὶ τοῦ Προέδρου καὶ τῶν Συμβούλων καὶ τῶν μελῶν θὰ προβαίνει αὐξάνων καὶ ὅτι ἐντὸς μικροῦ θὰ ἔχωμεν μέγαν κεντρικὸν Γυμναστικὸν Σύλλογον, ὅστις οὐ μόνον τὴν πρωτεύουσιν νὰ περιλάβῃ ἐν τῇ ῥώμῃ καὶ τῇ ὑγιεινῇ τῶν ἀσκήσεών του, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ὅλαις νὰ προκαλέσῃ τὴν σύστασιν παρομοίων ἰδρυμάτων καὶ ἐν δίκτυον ὑγιεινῆς καὶ πλαστικῆς Γυμναστικῆς νὰ περιλάβῃ τὸν νοθρὸν ὑπὸ τὴν ἐποψιν αὐτὴν τόπον μας.

Πρὸς τοῦτο δὲν παύομεν νὰ παλαιῶμεν τὸν Γυμναστικὸν Σύλλογον ὅπως μετὰ τὴν συγκρότησιν τοῦ Γυμναστηρίου συγκεντρώσῃ ὅλας τὰς ἐνεργείας του διὰ διαφόρων μεθόδων εἰς τὴν ἐγγραφὴν χιλίων καὶ δισχιλίων ἀκόμῃ μελῶν, ὅπως ἐκ τῆς ἀφρονίας τῶν μέσων καὶ τῆς ἐξαπλώσεως αὐτοῦ ἐπὶ πολλῶν κοινωνικῶν τάξεων ἀρξῇται μεγαλοπρεπῶς ἐκπληρῶν τὴν ἀποστολὴν του.

Ἴδου καὶ αἱ ὀλίγαι λέξεις δι' ὧν ὁ Πρόεδρος τοῦ Γυμναστικοῦ κ. Πύργος προσεφώνησε τὰ μέλη, παραδίδων προχθὲς τὸ Γυμναστήριον εἰς τὸν Σύλλογον :

«Κύριοι,

Τὸ συμβούλιον, οὗ προεδρεύω, ἀνλαβὸν διὰ τῆς ψήφου ὑμῶν τὴν διεύθυνσιν τοῦ συλλόγου ἐσκέφθη ἀμέσως ὅτι δὲν ἔχει λόγον ὑπάρξεως γυμναστικὸς σύλλογος χωρὶς Γυμναστήριον.

Ἡ σύστασις ὅμως τοιοῦτου ἄνευ συνδρομῆς ἐξωτερικῆς ἐφάνετο εἰς τινὰς ἐξ ἡμῶν πολὺ δυσχερὴς· ἀλλ' ἐξετάσαντες καλλίτερον τὰς δυνάμεις μας ἀπερίψαμεν πάντα δυσταγμὸν καὶ με ὀλίγην καλὴν θέλησιν καὶ ἐνέργειαν προέβημεν εἰς τὴν πραγμάτωσιν τοῦ σκοποῦ μας.

Ἐπρεπε νὰ δείξωμεν σημεῖα ζωῆς διὰ νὰ τύχωμεν τῆς συνδρομῆς τῆς κοινωνίας.

Κατηρτίσαμεν ὅθεν ἐν θέσει κεντρικῇ Γυμναστήριον, ἔχον ἐπιφάνειαν τριακοσίων περίπου τετραγ. μέτρων, περιπεφραγμένον καὶ περιέχον τὰ ἀναγκασιότερα πρὸς ἀσκήσιν ὄργανα.

Εἰς ἡμᾶς ἤδη ἀπέκειται διὰ τῆς τακτικῆς φοιτήσεως καὶ τῆς τακτικωτέρας ἐκπληρώσεως τῶν ὑποχρεώσεων, ἃς ἀνελάβομεν, νὰ συντηρήσωμεν τὸ γυμναστήριον αὐτὸ, παρέχοντες συνάμα παράδειγμα καὶ εἰς τὰς λοιπὰς τῆς Ἑλλάδος πόλεις, εἰς σύστασιν γυμναστηρίων ἰδίων, δι' ἑκάστον τῶν ὁποίων δὲν ἀπαιτεῖται, ἐπαναλαμβάνω, εἰμὴ καλὴ θέλησις καὶ τινες ἑκατοντάδες δραχμῶν.

Σὰς παραδίδω, Κύριοι, τὸ Γυμναστήριον.»

ΑΝΑΤΟΛΙΚΑΙ ΣΚΗΝΑΙ.

Ὁ Βυζαντινὸς διηγηματογράφος· **Ἐπαμεινώνδας Κ. Κυριακίδης** ἀγγέλλει τὴν ἐκδοσιν *Ἀνατολικῶν Σκηνῶν*, περιεχουσῶν δύο διηγήματα καὶ ἐν μυθιστορη-

ματίον, τὸ ὁποῖον πρὸ πολλοῦ τέρπει τοὺς ἀναγνώστας τοῦ συναδέλφου *Ραμπαῆ*.

Εἶναι τὰ πρῶτα αὐτὰ δοκίμια τοῦ νέου Κυριακίδου, κατελθόντος εἰς τὴν ἀνατολικὴν διηγηματογραφίαν μετὰ τόσης τόλμης καὶ ἐπιβολῆς, τὴν ὁποίαν ἡ ἐπιτυχία του μόνον καὶ ἐξηγεῖ καὶ συγχωρεῖ.

Ὁ κ. Κυριακίδης φαίνεται καθ' ἡμᾶς γεννημένος διηγηματογράφος. Συλλαμβάνει τόσον εὐκολα, ὥς νὰ ἦτο θῆλος κόνικλος. Δὲν μελετᾷ αὐτὸς τὴν φανταστικὴν του σύνθεσιν, ἀλλ' αὐτὴ ἐκτυλίσσεται ἐν τῇ κεφαλῇ του, ὥς τολύπη τὴν ὁποίαν ῥίπτεις καὶ μετὰ τὴν ὥθησιν ἐκείνην τὴν βλέπεις ἐπὶ τινι καίρῳ ἀφ' ἑαυτῆς ἐκτυλίσσουσαν τὸ νῆμά της.

Εἶναι κομψὸς εἰς τὸ γράφειν, φυσικώτατος εἰς τὸν διάλογον καὶ μόνον ὀλίγον *ζολαδίζει* εἰς τὰς ἐκφράσεις, ἀν καὶ εἶναι λίαν τολμηρὸν νὰ δανείζηται τις τὸ ὄνομα τοῦ δυνατωτέρου ὅλων τῶν μυθιστοριογραφικῶν πνευμάτων, ἵνα προσκαρμόσῃ αὐτὸ εἰς ἀπλοὺν τῆς τέχνης δοκίμιον. Ὑπὸ καθολικωτέραν ὁμῶς ἐποψιν *ζολαδίζουν* οἱ χρόνοι οὓς διερχόμεθα καὶ ὁ Κυριακίδης εἶναι ἐπίσης τέκνον τῶν καιρῶν του.

Πιστεύομεν ὅτι ἡ συλλογὴ του θὰ εὕρῃ πολλοὺς ἀναγνώστας, διότι εἶναι τόσον τερπνὴ, ἀπολαυστικὴ καὶ περίεργος. Ὑπὸ τὴν ἀντίληψιν παντὸς πνεύματος, ὑπὸ τὴν θερμὴν βίον τῶν χαρμίων, ὑπὸ τὸν κομφοτέχνην κάλαμον, καὶ ὑπὸ τὰς γυμνότητας τοῦ διαλόγου, αἱ *Ἀνατολικαὶ σκηναὶ* τοῦ κ. Κυριακίδου θὰ προσκαλέσουν πολλοὺς νὰ ἀναπαυθῶσιν ἐν τῇ δρόσῳ καὶ τῇ ψυχαγωγίᾳ των.

ΩΡΑΙΟΝ ΚΤΗΜΑ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΙΑ.

Ἐν τῇ *Ἀνεξαρτησίᾳ* τῆς Θεσσαλίας εἶδομεν δημοσιευμένους ἀρχαιολογικὰς ἐπιγραφὰς εὐρεθείσας ἐν ὑπερόχῳ κτήματι τοῦ γνωστοῦ τῆς Μακεδονίας δημοσιογράφου **Ἀδὰμ Ἀνακατωμένου**, ἀρχαίου ἐραστοῦ τῆς νομισματολογίας καὶ ἀρχαιολογίας.

Φαίνεται ὅτι ἡ μεγάλη ἐν Λαρίσῃ ἰδιοκτησία τοῦ κ. Ἀνακατωμένου, κειμένη ἐπὶ κεντρικωτάτης θέσεως, πανοραμικὴ ὡς ἀποβλέπουσα πρὸς τὰ Τέμπη καὶ τὰς Κορυφὰς τοῦ Ὀλύμπου, κρύπτει μέγαν ἀρχαιολογικὸν θησαυρὸν, ἡ δὲ Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρεία καλὸν εἶναι νὰ μεριμνήσῃ περὶ τούτου.

Ἡ ἰδιοκτησία τοῦ κ. Ἀδὰμ κατεῖχeto ὑπὸ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ, ζημιώσαντος αὐτὸν παντοιοτρόπως, ἀλλ' εὐτυχῶς ἀφέντος ἀλώβητον τὸν ἐν αὐτῷ κρυπτόμενον ἀρχαιολογικὸν θησαυρὸν.

Τὸ κτήμα ἐχρησίμευσεν ἄλλοτε ὡς ἀπέραντον Ξενοδοχεῖον, πρὶν ἢ καταληφθῇ ὑπὸ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ. Καὶ τώρα πάλιν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς τοιοῦτο, διότι ἡ θέσις του εἶναι μοναδικὴ εἰς ὅλην τὴν Λαρίσσαν. Ἐπειδὴ δὲ ἐν Λαρίσῃ δὲν ὑπάρχουν ξενοδοχεῖα, οἱ τοιοῦτου εἶδους ἐπιχειρηματίαι ἃς σκεφθῶσι νὰ χρησιμοποιοῦσιν τοιοῦτο μοναδικὸν κτήμα.

Καὶ ἤδη ὁ κ. Ἀνακατωμένος ἀναγκάζεται νὰ πωλήσῃ τὸ κτήμα μετὰ πόνου, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τῇ ἐγγυήσῃ ὅτι δὲν θὰ καταστραφῶσι τὰ ἐν αὐτῷ κεκρυμμένα θεσσαλικῆς ἀρχαιότητος κειμήλια.

Καλὸν θὰ ἦτο, ἐὰν ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρεία ἢ τις τῶν